

f 0.60*

JOCHEM JOFEL

WERELDREIZIGER

**DE ERFENIS VAN
DEN OUDEN JOFEL
(II)**

door **Siem Praamsma**

1e Serie, 3e Deel

JOCHEM JOFEL

WERELDREIZIGER

DEEL II

De erfenis van den ouden Jofel (2)

(OP ZOEK NAAR KAPITEIN BAKBOORD)

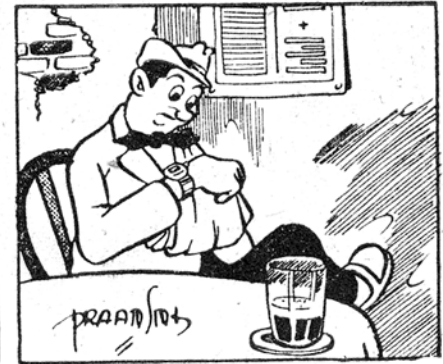
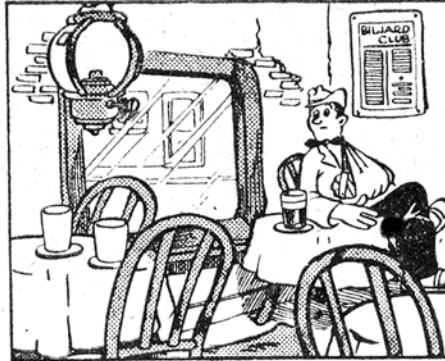
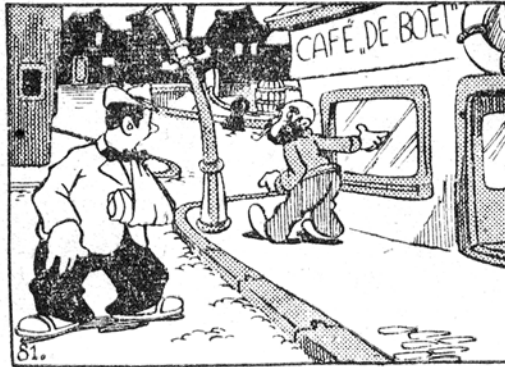
DOOR SIEM PRAAMSMA

UITGEVERIJ PEGASUS
AMSTERDAM

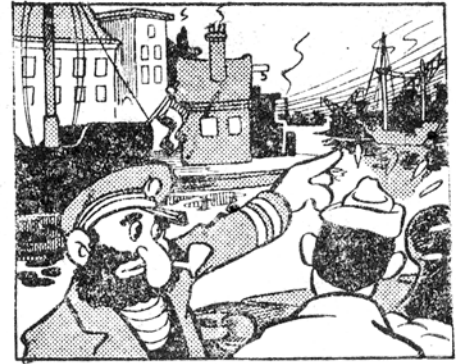
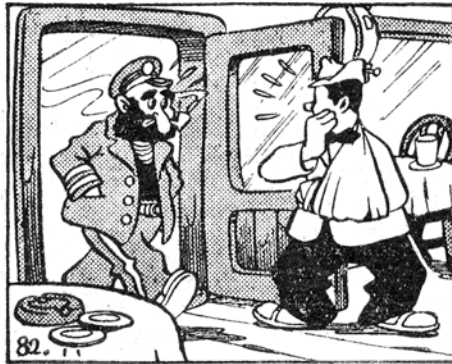
80. Er verstreken minstens zes weken, voordat Jochem Jofel en Kapitein Bakboord het ziekenhuis konden verlaten. Maar op een mooie dag was het dan toch zo ver: luid redenerend stapten de beide mannen de poort van het ziekenhuis uit. „M'n beste Bakboord, waarom doe je het toch niet?” vroeg Jochem Jofel. „Waarom weiger je steeds weer, me behulpzaam te zijn, de schat, die m'n vader en jij samen op dat eiland begraven hebben, op te zoeken? Begrijp je dan niet, wat er voor mij van af hangt, om de laatste wens van m'n vader te vervullen?” „Ik heb er geen zin in. Jochem Jofel,” sprak Bakboord somber. „Ik heb mezelf een paar jaar geleden gepensio-

neerd en heb toen tegen mezelf gezegd: geen zee-reizen meer, Bart. Je hebt nu iang genoeg op de grote plassen rondgezworven, je hebt nu lang genoeg zee-water gezien. En bovendien: ik heb mijn schip toen verkocht en zie zo gauw geen kans, aan een ander te komen. Begrijp je dat, ouwe snurker?” „Dat begrijp ik niet, nee,” zei Jochem. „Wat ik wel begrijp is, dat je bang bent geworden. Bang om naar zee te gaan. Gewoon bang!” „Wat zeg je me daar?!” donderde de Kapitein plotseling, „wou je beweren, dat sen ouwe zeerob als ik, iemand, die alle wereldzeeën op zijn duimpje kent, wou jij beweren, dat zo iemand bang zou zijn voor een zeereisje?”

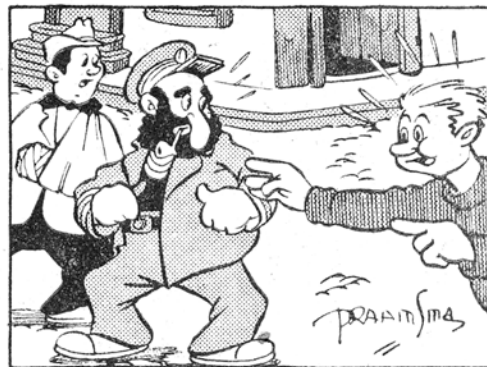
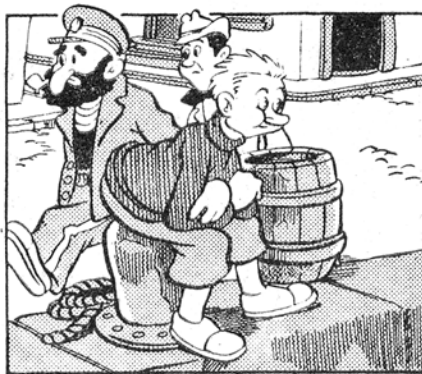
81. „Ik zal je laten zien, dat ik niet bang ben,” brulde de kapitein. „Zie je dat café daar? De Boei? Zie je het met je stomme landrotten-ogen, snurker? Zorg, dat je daar morgenochtend om tien uur aanwezig bent knaap, dan zal ik je eens wat laten zien! En wee je gebeente, als je te laat komt. Zeelui houden ervan, op tijd te zijn. Wees dus ook op tijd!” Bakboord liep weg. Hij wees nog eens veelbetekenend op „De Boei”, stak al zijn tien vingers in de lucht en verdween om een hoek.
De volgende morgen om tien uur, klokslag, zat Jochem

Jofel in café „De Boei”. Hij had een glas bier besteld en wachtte op Bakboord. Om kwart over tien bestelde hij nog een glas en om vijf voor half elf: geen Bakboord. „Hij moet nodig zeggen, dat zeelui altijd op tijd zijn,” mopperde Jochem. „Zei, die er nog bij: wee je gebeente, als je er niet om tien uur bent! Poeh. Laat, ie eerst eens naar zichzelf kijken!” Jochem keek op zijn polshorloge. „Tien voor elf! Hij heeft me er tussen gehad! Hij was natuurlijk helemaal niet van plan, te komen, maar wilde op een nette manier van me af zijn!”

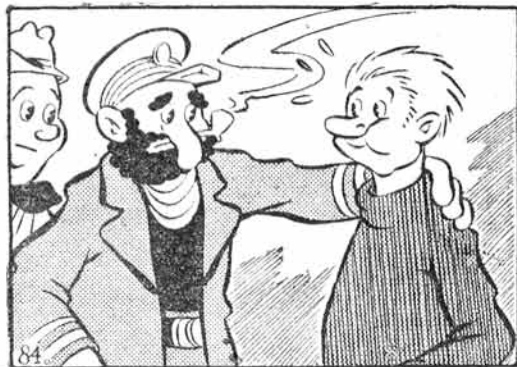
82. Jochem Jofel wilde net opstappen, en stond al bij de deur, toen Bakboord binnenkwam. En wat voor een Bakboord! Gekleed in zeemans-uniform: en wel in dat van kapitein! Hij was helemaal veranderd. In plaats van de lange stenen pijp, die hij altijd rookte, had hij nu een kort, houten neuswarmertje in zijn linker mondhoek. Hij droeg een zwarte zeemanstrui en op zijn anders kale hoofd, had hij een pet. „Je bent mooi op tijd”, schamperde Jochem. „Ik ben altijd op tijd!” zei Bakboord met een bars gezicht. „Als een Bakboord zegt: ik ben er om tien uur dan is hij er ook om half elf, begrepen?! En ga nou maar mee! Heb je al betaald?” Ze wandelden naar buiten. „Ik

zal je iets laten zien,” zei de kapitein. „Ik heb een schip op de kop getikt. Het is wel geen „kwien merie” maar het is een schip. En je kunt er mee varen ook. Als het een beetje wil, kom je er nog mee de haven uit. Begrijp je, snurker?” Ze waren nu aan de buitenkant van de stad gekomen bij de haven. Bakboord wees met een groots gebaar naar een in de verte liggende schuit. „Zie je dat? Dat is de boot, waarmee we zullen proberen, een oceaan over te steken!” „Het lijkt wel een galjoen”, zei Jochem „Is het ook”, verklaarde Bakboord, „laten we maar eens gaan kijken.”

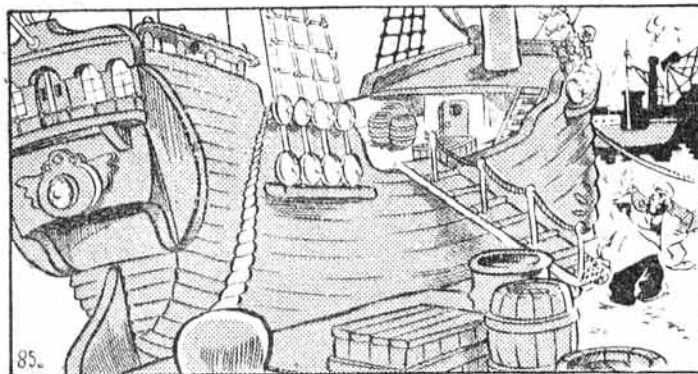
83. Jochem en de kapitein scharrelden tussen allerlei straatjes door naar de kant van de haven, waar het schip lag, dat Bakboord gekocht had. Bakboord zei niets en ook Jochem hield van de weeromstuit zijn anders zo bewegelijke mond dicht. Ergens op een meerpaaltje zat een jongen naar de zee te staren. Hij was zo in dat staren verdiept, dat hij niet merkte, dat Jochem en de kapitein achter hem langs liepen. Pas toen ze een paar meter voorbij waren, draaide hij zich plotseling met een schreeuw om. „Héééé!!!! Kapitein Bakboord! Kent U mij nog? Kent U mijn

vader niet meer? De oude bootsman Teertouw? Ik ben zijn zoon, Tienus! En ik wil varen kappie! En werken! Heeft U een boot? Gaat U het zeegat uit? Mag ik mee? Ik ben een uitstekend Manusje-van-alles. Ik kan biefstuk bakken, pap koken, koffie zetten, schoenen poetsen en nog een heleboel dingen meer. Mag ik mee, kapitein? Ik zou het zo graag willen! Toe, mag ik?” Bakboord en Jochem waren stomverbaasd blijven staan en luisterden met grote ogen naar Tienus Teertouw, die gloeide van enthousiasme.

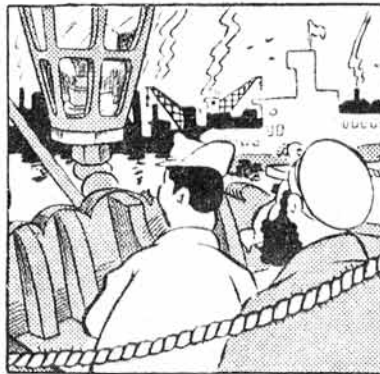

84. Toen Bakboord enigszins van zijn verbazing gekomen was, legde hij zijn grote zeemanshand op Tienus' schouder en sprak hem aldus toe: „Tienus Teertouw. Ik vertrouw er op, dat je zoeven de waarheid en niets dan dat hebt gezegd. Als je inderdaad biefstuk kunt bakken, pap kunt koken, koffie zetten, schoenen poetsen en nog meer van die nuttige zaken kunt verrichten, dan kun je scheepsmaatje bij me worden. En dan zul je het niet slecht bij me hebben. Maar, snurker, mocht je teveel hebben gezegd en mocht dus blijken, dat je je handen niet zo uit je mouwen kunt steken, als ik dat gewend ben, dan ga je overboord, al is het ook midden op de Noordelijke IJzsee! Begrepen, knapie? Kun je ook zwabbe-

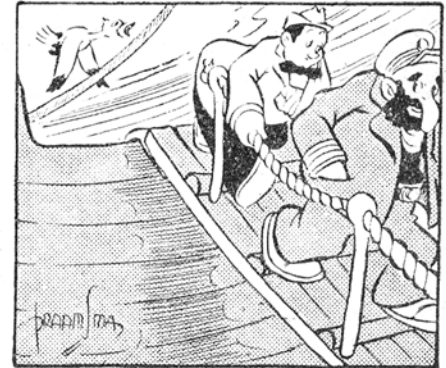
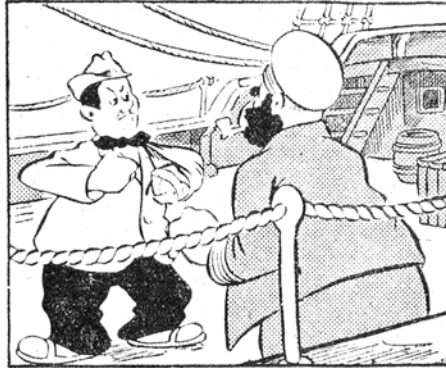
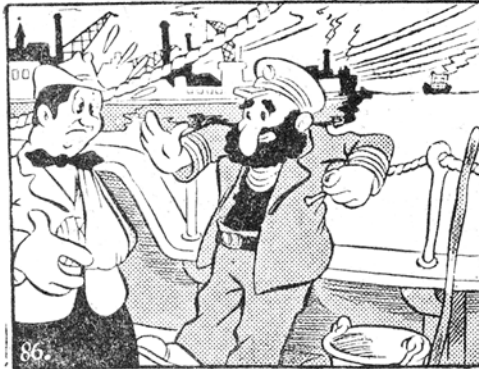
ren?” „Natuurlijk”, antwoordde Tienus, „ik kan alles. Ik kan in de grote mast klimmen en een dubbele platte knoop leggen enne...” „Al goed, al goed”, bromde Bakboord. „Ik zal je nog wel even laten weten, wanneer we vertrekken...” Tienus holde na deze woorden als een pijl uit de boog en zonder groeten weg. Zijn armen in de lucht en zingend van: „En als we dan weer gaan varen op zee” „Een aardig jochie”, vond Jochem, maar ik betwijfel of-ie inderdaad zo handig is, als hij zegt!” „Bemoei je er niet mee!” zei Bakboord boos. „Laat het aanmonsternen van zeelui nou maar aan mij over, dan is het in goeie handen, begrijp je dat, snurker?”

85. Ze waren nu bij het bewuste schip gekomen. „Zie je knaap”, zei Bakboord. „Dit is het nou, en hoe vind je het? Machtig mooie schuit niet? Zie je die soepele lijnen? Zie je, hoe stijlvol die masten in de lucht.... eh....boren? Zie je, hoe trots dit galjoen waggelt op de brakke golven van deze.... he.... stinkgracht? Zie je dat allemaal? Och, daar zie je natuurlijk niks van, ongelukkige landsnurker. Daar moet je bij een landrot niet mee aan boord komen. Maar laten we maar eens gaan zien, hoe alles er van dichtbij uitziet. Ik wed, dat je nog niet eens een stag van een ra kunt onderscheiden!” Ze wandelden de loopplank op en gingen naar het achterdek, waar een grote olielantaarn boven de vlaggestok

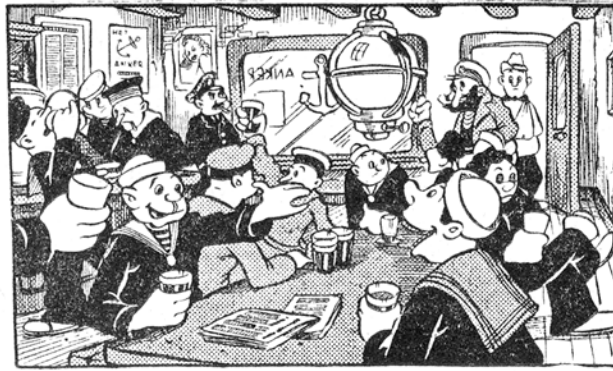

prijkte. Er waren allemaal gaten in de glazen, die in die lamp zaten en alles, waar Jochem naar keek gaf een beeld van verval en verwaarlozing. „Zeg eens eerlijk Bakboord”, zei Jochem na een poosje, „wat vind je zelf van dit ouwe galjoen? Kijk, ik vind het natuurlijk erg leuk en erg romantisch, om zo'n soort boot te bezichtigen en het zou misschien wel aardig staan in een scheepvaartmuseum, maar wat denk je.... zou je.... eh.... zou het niet beter zijn om nog eens naar een ander.... eh.... soort vaartuig uit te zien? Een van ijzer of zo.... Iets dat een beetje steviger is. Want ik vraag me af.... zou je hiermee eigenlijk kunnen varen....?”

86. „Tja”, zei kapitein Bakboord, terwijl hij op zijn gemak tegen de reeling ging hangen, „tja, jongen, nou vraag je me wat! Varen? Wat dacht je eigenlijk? Dacht je dat een ouwe zeerot als ik een schuif zou kopen die niet varen kon? Daar is een schuif toch zeker voor? Je moet er toch mee weg kunnen komen? En, Jochempie Jofel, je kunt van mij rustig aannemen, dat dit een schuif is, waar je mee varen kunt! En goed ook! Maar ik begrijp wel, wat er aan schort! Je kunt een zeeman niet voor de mal houwen! Je bent een beetje bang, is het niet? Bang, dat je natte voeten zult krijgen, hè? Bang, dat je geen mooie hut zult hebben met 's avonds een bioscopieën

overdag tennissen aan dek, hè, snurker? Dat schijnt de enige manier te zijn, waarop jullie landkakkelobbesen een zeereis kunnen maken, niet?” „Bang”, zei Jochem met een verontwaardigd gezicht. „Bang! Bang!! Dat gaat te ver, Bakboord! Nu kun je honderdmaal een zeerob zijn, maar dat ik bang ben, laat ik me niet zeggen! Een Jofel bang? Dat is een aantijging, die ik niet belieft te nemen, mijn goeie Bakboord.” „Maar woorden zijn maar woorden, Jochem Jofel. Op de daden komt het aan! Maar ga maar mee, knaap. We moeten zorgen, dat we dit ouwe karkas van zeelui voorzien. Kom mee, naar de kade!”

87. „Hier moeten we wezen”, zei kapitein Bakboord, terwijl hij Jochem wees op' een klein café'tje. „Het Anker. Daar gooien alle zeelui, die willen aanmonsteren, hun anker uit en dan heb je maar voor het uitzoeken!” Ze stapten binnen. Een walm van tabaksrook, biergeur, teerlucht en nog enkele andere reukjes, die Jochem Jofel niet nader kon definiëren, kwamen hun tegemoet. „Er zijn nogal zeelui zonder werk, als ik het zo eens bekijk”, zei Jochem. „Dat dacht je maar”, antwoordde Bakboord somber. „Dat lijkt meer dan het is. Als je mannetjes nodig hebt, dan zijn ze er niet. Maar.... eh....” Bakboord keek eens

rond. „Asjemenou!” zei plotseling een stem „Als dat Bakboord niet is, eet ik twee bramzeilen op! Hé, ouwe dibbels! Wat doe jij hier in dit drankhol! Ouwe oceaansverslinder!” En de kapitein kreeg van de eigenaar van de stem, een stevig, dik mannetje in stuurmans-uniform, een gewelddadige klap op zijn schouder. Jochem Jofel keek intussen wat rond. Hij begon een beetje te wennen aan de tabaksrook, die er hing en ontdekte, dat het café'tje vol zat met zeelieden, meest matrozen. Ze maakten allemaal drukte en iedereen praatte met iedereen, zodat het geheel eigenlijk één groot, verward en luidruchtig gesprek was.

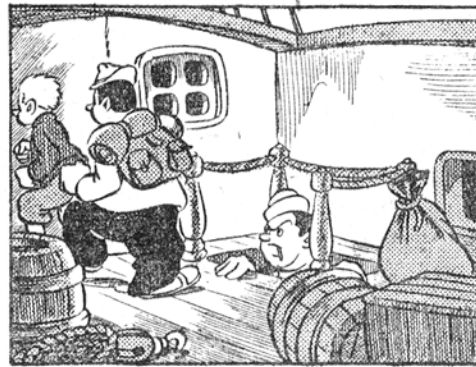
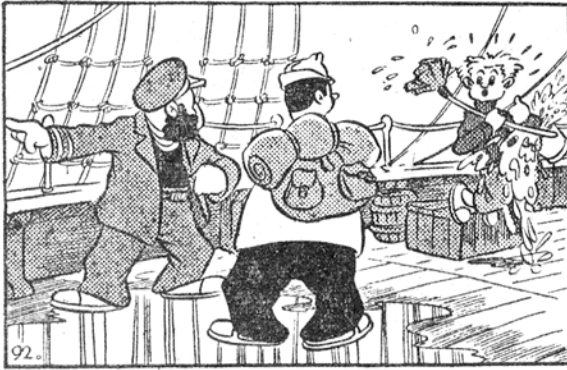
88. Bakboord had intussen den man, die hem zo luidruchtig en hartelijk begroet had, naar een tafeltje geloodsd en had Jochem Jofel met zich meegetrokken. „Dit is stuurman Emmerkompaskum”, legde kapitein Bakboord Jochem Jofel uit. „Dit is de man, met wien ik jarenlang alle mogelijke zeeën bevaren heb. Een voortreffelijk stuur, Jochem Jofel! Onthou dat knaap! En dit, Emmerkompaskum, is Jochem Jofel. Je zult je zijn vader misschien nog wel herinneren, oude Joachim Jofel, die zo dikwijls met onze ouwe „Zeemeeuw” meevoer, alleen maar, om wat van de wereld te zien. En hij heeft er wat van gezien! Ik denk eigenlijk, dat hij er meer van gezien heeft dan wij met z'n tweeën bij elkaar! Wat je je waar-

schijnlijk niet zult herinneren, om de doodeenvoudige reden dat je er niks van af weet, is, dat Joachim Jofel zijn zoon een enorme erfenis heeft nagelaten. En de aardigheid is nu, dat wij die erfenis, die ergens op een eilandje in een oceaan begraven is, gaan ophalen. Lijkt je dat wat, of lijkt je dat niets?” „Dat lijkt me wat”, zei Emmerkompaskum. Een tafeltje verderop zaten twee ongere types, Karel Kadet en Pleister-Jimmy, die het hele gesprek tussen kapitein en stuurman met grote belangstelling volgden. Pleister-Jimmy boog zich naar Karel Kadet over en zei fluisterend: „Wat denkie der van? Errefenissie? Niks voor ons? Motteme probeer in de wacht te slepe....”

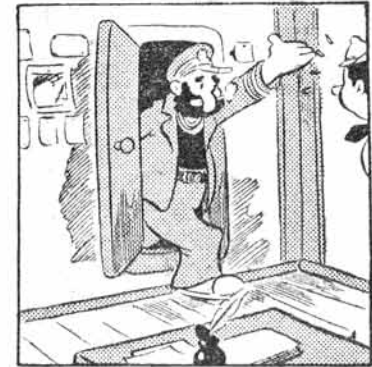
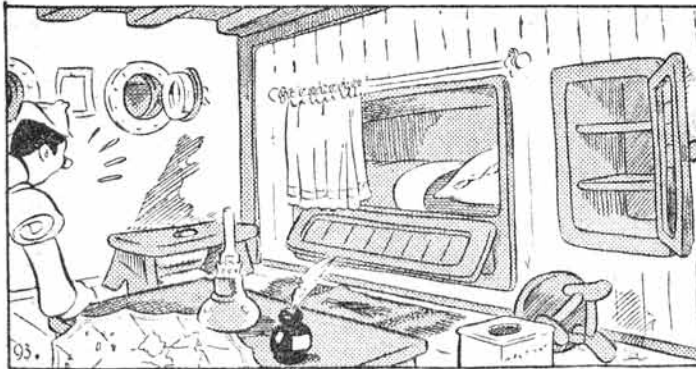
89. „Het lijkt je dus wat”, besloot Bakboord. „Nou, Emmerkompaskum, ik hoop, dat je je taak nog net zo goed verstaat als vroeger. Weet je nog wel, dat jij altijd zorgde voor een voltallige en goeie bemanning? Dat doe je nu zeker ook weer, hè? Enne, tussen twee haakjes, voor een scheepsjongen hoef je niet meer te zorgen, daar heb ik al iemand voor. We vertrekken vandaag over twee weken, 'smorgens om zes uur. Goeiemiddag. Ik zie je nog wel.” Even later liepen Bakboord en Jochem Jofel weer op straat. „Zie je Jochem, zo gaat dat onder zeelui. Ze kennen elkaar haast allemaal, en ze weten, wat ze aan elkaar hebben. Als je tegen Emmerkompaskum zegt: zorg voor een bemanning, al is het morgen vroeg, dan komt-ie

met een bemanning, begrijp je, snurker? En zo moest het in de wereld ook zijn. Maar daar ontbreekt nog wel eens wat aan, knapie! Leer dat van mij! Als alle mensen zeelui waren, dan hadden we het nog zo beroerd niet op de wereld! En nou smeer ik hem. Je moet die twee weken maar zien, wat je doet. Zorg vooral, dat die lamme vlerk van je weer haaks is tegen die tijd. Hier is mijn hotel Het is wel niet jevan-het, maar ze koken er een lekkere pot rooie kool en kunnen een goed bord snert maken. En dan vraagt een zeeman verder niet zoveel meer.... Tot over twee weken Jochem Jofel!” En met deze woorden verdween Kapitein Bakboord in de deur van een pitoresk zeemans-hotelletje.

92. „Ik weet het niet zeker”, zei Jochem Jofel, een beetje beduusd door de manier, waarop hij begroet was, „ik heb het nooit eerder gedaan, zie je?” „Dan slacht je die scheepsjongen van me wat!” mopperde Kapitein Bakboord uit zijn humeur. „Een aardig jochie om te zien, maar handigheid zit er niet bij! Hédaar, jij!” Dit weer tegen Tienus Teertouw, die zich een aap schrok en een lichtsprong maakte, waardoor hij een hele puts water over zijn trui en broek liet vallen. „Brenge meneer Jofel naar zijn hut!” brulde Bak-

boord. „En zorg, dat je binnen twee minuten weer terug bent, knaap, anders zal ik je laten kielhalen, begrijp je dat, snurker?” Tienus, die blij was, dat hij een ogenblik uit de geduchte omgeving van den bozen Kapitein kon verdwijnen, haastte zich, om aan dit bevel te voldoen en ging Jochem Jofel voor naar het achterdek, waar Jochem's hut gelegen was. „Dit is Uw hut, meneer Jofel,” zei hij, terwijl hij een gracieuze armbeweging maakte. „Dat U er maar veel plezier van mag beleven!”

93. Jochem Jofel stapte zijn hut binnen en bekeek met gemengde gevoelens het enge ruimtelje, dat hij op deze wie-weet-hoe-lange zeereis zijn „kamer” zou moeten noemen.

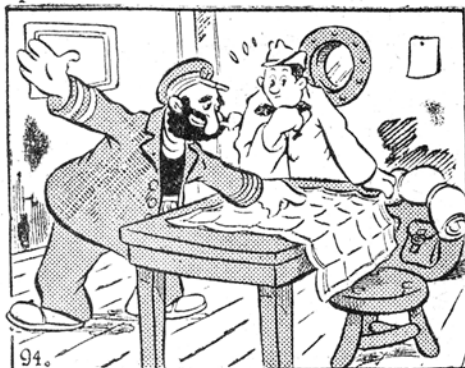
„Tjonge-jonge” zei hij, terwijl hij zijn blikken liet rondgaan. „Een echte scheepshut met een echte kooi! Dat ziet er veelbelovend uit! En allemaal zo gezellig ouderwets! Het zal me alleen wel wat moeite kosten in het begin, om me in dat vreemde bed te persen. Maar ja, dat moeten we maar voor de erfenis van mijn goeie vader zaliger over hebben!”

Hij liep op de scheepswand toe en keek uit door de patrijspoort over de haven, waar iedereen in de weer was en schoorstenen rookten en grote hijskranen met

zware lasten aan hun neuzen zwenkten en keerden. „Zo heeft toch iedereen zijn taak in de wereld”, dacht Jochem Jofel filosofisch. „De een werkt op een schip als matroos en helpt een schip vol laden met alle mogelijke dingen en de ander staat op de wal met een hijskraan en haalt alles er weer uit! Zo is het leven!”

„Môge, beste Jochem Jofel!” hoorde hij plotseling een vriendelijke stem achter zich. „Môge, moge, goed geslapen? Hoe is het met die lamme fokkemast van je? Al weer beter?”

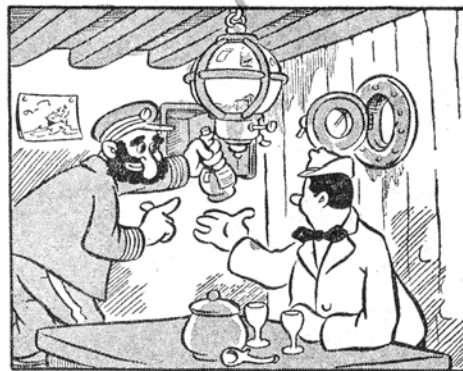
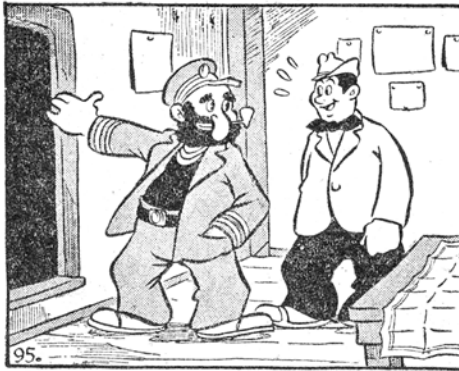
Jochem draaide zich verbaasd om. Het was Kapitein Bakboord, die op onverklaarbare wijze in het stralendste humeur van de wereld was geraakt.

94. „Dank je, Bakboord”, zei Jochem Jofel beleefd. „Best geslapen en fokkemast O.K. Ben net m'n hut eens aan het inspecteren. Aardige kast, wat?” „'t Is de beste hut van het hele schip,” zei Bakboord. „Dit was de hut, waar vroeger de Admiraal sliep, als hij het een keer durfde, om mee te gaan op zee. Je had het slechter kunnen treffen knaap!” Hij liep op de tafel toe, waarop een antieke zee-kaart lag uitgespreid. „Kijk eens, Jochem Jofel”, zei hij en hij wees met zijn dikke zeemansvinger naar een bepaald plekje op de kaart. „Zie je dit eilanden-groepje? Eén van deze eilanden is het, waar je vader

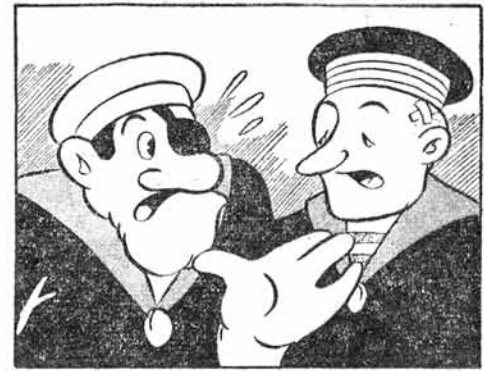
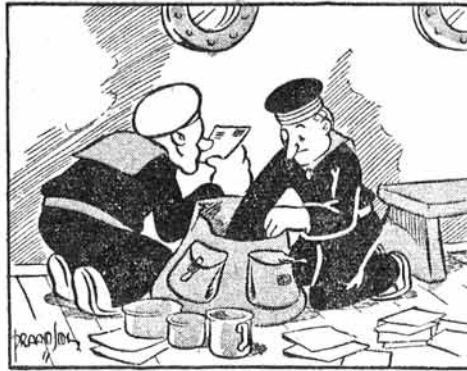
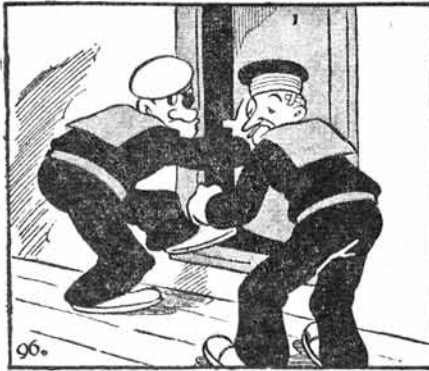
en ik de schat hebben begraven, waar we naar gaan zoeken. Ik weet niet meer precies, welk eiland het is, maar dat zal ik wel weer kunnen vinden. Het is een flink stuk hier vandaan, hè? En alles moet binnen drie maanden gepiept zijn, anders is alles verspeeld!”

„Och”, zei Jochem Jofel, „met een Kapitein als Bakboord zal dat wel lukken, denk ik! Iemand, die zo van aanpakken weet als jij, daarvoor moet dat toch wel haast een peuleschilletje zijn!” Bakboord keek zuinig.

95. „We kunnen het proberen”, zei Bakboord toen. „Weet je wat, laten we maar vast een oorlam nemen op de goeie afloop van deze reis! Ga mee naar de Kapiteinshut, daar heb ik nog een lekkere, ouwerwetse, vooroorlogse fles echte limonade staan!” Jochem ging graag mee en zat even later achter de Kapiteinstafel in Bakboord's hut, terwijl aeze bezig was uit een in de muur gebouwde kluis een fles roodachtig vocht te voorschijn te halen.

„Dit is beste!” zei Bakboord, terwijl hij twee kleine glaasjes voor den dag haalde. „Die zul je wel in een tijd niet geproefd hebben „Jochem Jofel!” Hij schonk in en Jochem zei, zijn glas opheffend: „Proost Kappie! Op de gezondheid van dit ouwe galjoen met al zijn opvarenden! Dat onze kinderen maar rijke ouders mogen krijgen!” „Proost Jochem!” gaf Bakboord terug. „Op de erfinis van den ouden Jofel!”

96. Terwijl Jochem Jofel en kapitein Bakboord zo gezellig zaten te proosten en op een gelukkige afloop van de onderneming dronken, gebeurde er op een ander deel van het galjoen iets, wat minder gezellig was en wat de afloop van deze onderneming ook min of meer twijfelachtig maakte.

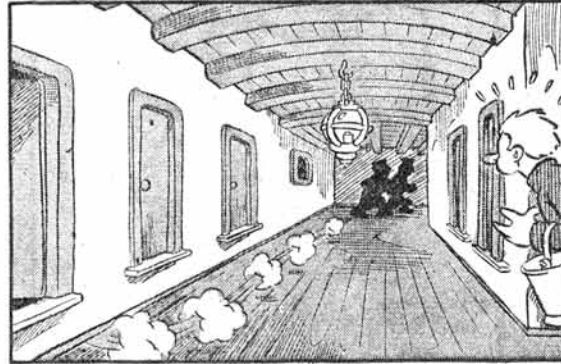
„Kom op!” zei Karel Kadet tegen Pleister-Jimmy. „Die dikke landrot is 'em gesmeerd en nou kenne wij gauw effe in de bagazie neuze offe me niet uit kenne vinde, waar dat errefenissie uithangt! Azze me dat wete, hoefe-me niet eens met deze wrakke schuit mee! Dan weet ik wel een adressie, waar ik een snelle motorschuit ken hure, en dan ganeme het zelf wel hale! Asse me d'r eerder zijn dan die dikke, hebbe wij 'et! Wie het eerst komt, die het eerst maalt! Zeg nou zelf!”

„Groot gelijk, Karel!” antwoordde Pleister-Jimmy zijn kameraad in de misdaad. Ze begonnen Jochem Jofel's rugzak open te maken en alle papieren, die ze erin konden vinden, aan een nauwgezet onderzoek te onderwerpen. Na een kwartier zoeken echter smeed Pleister-Jimmy de boel erbij neer.

„Niks te vinden!” zei hij kwaad. „Hij draagt het zeker in een zakkie op ze lijf!”

„Gek is het,” gaf Karel Kadet toe. „Ik had gedacht, datte me een brieffie of zoiets zouwe vinde, waar precies opstond, waar offe me moste weze.... Maar nee hoor, pech gehad!”

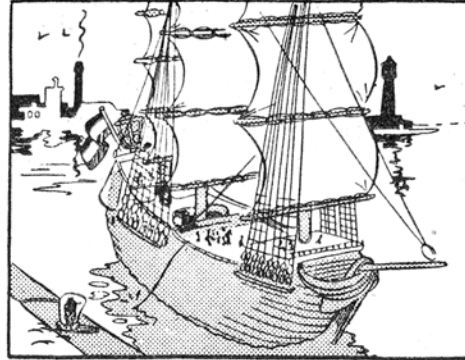
„D'r zit niks anders op, datte me de hele reis meemake,” zei Pleister-Jimmy, „dan motte me maar es zien, watte me doen kenne!”

97. „Ja”, zei Karel Kadet spijtig „dan motte me maar as matroze mee! Niet dat ik er zin in heb, maar 'et is voor een goed doel, zulle we maar denke!” De beide mannen borgen Jochem Jofel's spullen weer netjes in zijn rugzak en slopen, links en rechts spiedend naar onbescheiden blikken, de deur van Jochem's hut uit. Ze zagen niemand, maar ze wêrden wel gezien. En wel door Tienus Teertouw die, verscholen achter een hoek, de twee booswichten op geheimzinnige wijze uit Jochem Jofel's hut zag komen.

„Wat moeten die twee heren in de hut van meneer Jofel?” vroeg Tienus zich af. „En waarom kwamen ze er op zo'n geheimzinnige manier uit te voorschijn? Hier klopt iets niet! Ik moet die twee kerels in de gaten houden! Die hebben vast niets goeds in de zin!”

Tienus streek zich bedachtzaam langs zijn kin en dacht bij zichzelf: „Laat ik dan geen dekken kunnen zwabberen, maar ik zal toch eens laten zien, wat ik kan! Reken maar!”

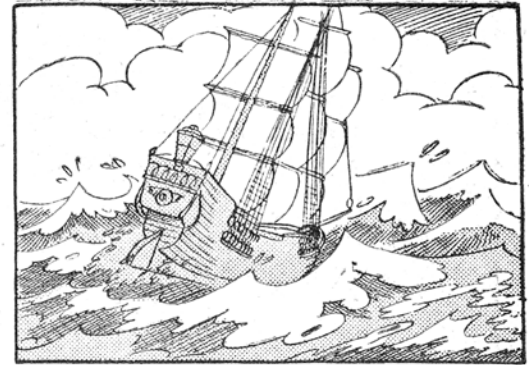
98. Eindelijk was het uur van uitvaren aangebroken. Bakboord stond op de brug en alle matrozen en andere zeelui waren druk in de weer. „Alle hens aan dek!” brulde Bakboord. Tien man de masten in! De kok naar de kombuis: vanavond tracteert onze vriend Jochem Jofel op frambozenpudding. En pas op, dat je d'r geen klontjes in maakt, anders gooit Jochem Jofel je persoonlijk voor de haaien! Los met de touwen! Alle zeilen bij!!!”

Het oude galjoen verliet langzaam de wal. Het voer statig de haven uit langs de vuurtoren en tussen de pieren door, en na een half uur waren ze op zee.

Kapitein Bakboord stond met Jochem Jofel op het achterdek en keek met een tikje weemoed naar de verdwijnende kuststreep.

„Dat is voor het eerst na vele jaren van niets doen”, zei Bakboord eindelijk, na een flinke ruk aan zijn neuswarmertje. „Daar gaan we, Jochem! Zeg maar goeiendag tegen het land, want je ziet het misschien in een jaar niet terug!”

„Maar dan als een rijk man!” zei Jochem vrolijk. „Hm” was het enige, dat Bakboord daar voor over had.

99. Uitzonderlijk veel valt er over het eerste deel van de reis niet te vertellen. De zee bleef kalm en het weer hield zich goed. Men at op het galjoen tweemaal in de week frambozenpudding, waar Jochem Jofel zo dol op was en Jochem, die het eerst heerlijk vond op zee te zijn, verveelde zich na een week stierlijk.

Het was dan ook een welkome afwisseling voor hem, toen Kapitein Bakboord hem op een morgen staande hield en zei:

„Storm op til, Jochem Jofel! En niet zo'n kleintje ook! Ik denk haast wel dat het op een orkaan zal

uitdraaien. Zie je die donkere wolken daar aan de horizon?”

„Dat lijkt me wel leuk!” antwoordde Jochem enthousiast, terwijl hij naar de aangegeven plaats keek. „Fijn, om eens een echte storm op zee mee te maken! Ik begon net te denken, dat er wel eens een beetje meer leven in de brouwerij kon komen!”

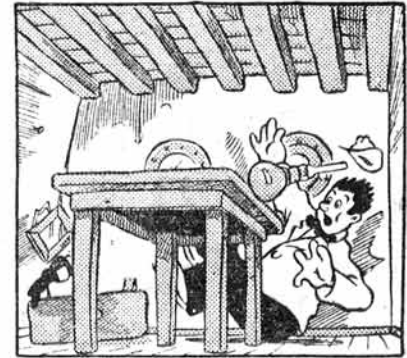
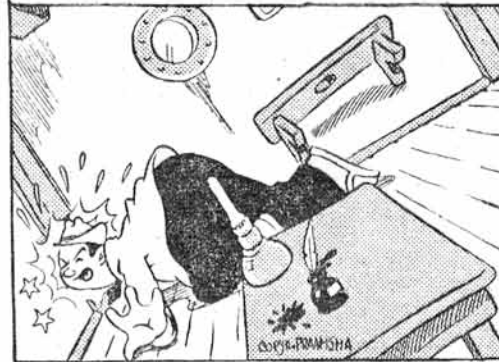
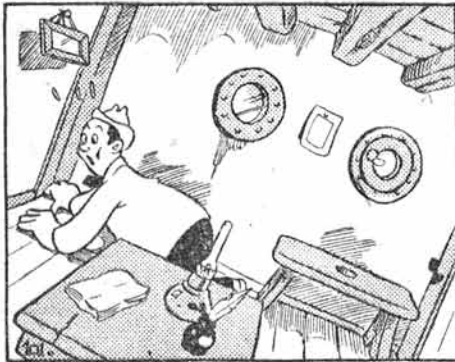
„Nou, als je er zo over denkt, dan zul je misschien wel plezier hebben, als het zover is”, zei Bakboord, terwijl hij zijn snurkende pijp naar zijn andere mondhoek schoof. „Maar ik zou je toch maar aanraden, naar je hut te gaan en daar te blijven, tot het noodweer over is! Dat is beter voor landrotten als jij!”

100. Jochem Jofel werd dus als een kleine jongen naar zijn hut gestuurd, terwijl Bakboord allerlei bevelen begon te geven aan de manschappen. „Zeilen reven! Alles vastsjorren! Schiet een beetje op, pummels! Zie je niet, dat we een windhoos krijgen? Heb je zo weinig zeemansbloed in je slappe aderen, dat je niet eens merkt, wat er aan de hand is?” In minder dan geen tijd waren alle zeilen naar beneden gehaald en was alles, dat over boord kon vallen, met stevige touwen aan alle mogelijke onderdelen van het

galjoen vastgebonden.

Bakboord stond zelf aan het roer en manoeuvreerde het bejaarde schip met vaste hand recht tegen de hoogste golven in.... Geen enkele golf, hoe hoog en hoe sterk ook, was in staat hem van zijn plaats weg te spoelen. En zo werd dan het galjoen heen en weer geslingerd; nu weer hoog op de rug van een golf rijdend, dan weer even doodstil liggend in een diep dal, omringd door bergen, waarvan de toppen besneeuwd waren met wild en woest schuim....

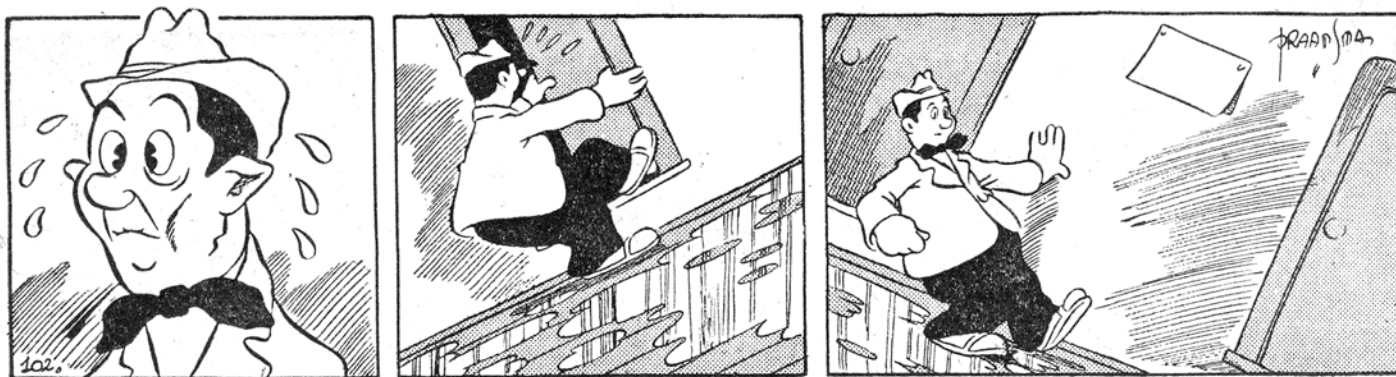

101. Intussen onderging Jochem Jofel in zijn hut een ware marteling. Je kunt er zeker van zijn dat dit nu niet bepaald de prettigste ogenblikken van zijn leven waren, die hij hier doorbracht.

„Alle haaien!” schreeuwde Jochem, probeerende, zichzelf boven het lawaai van de storm uit te verstaan. „Hoe is het mogelijk! Ik weet niet meer, wat nu precies de vloer is en wat de wand! Ik geloof, dat ik nu tegen de muur aan het opkruipen ben. Ik lijk wel een vlieg! Oei-oei daar gaan we weer overstag! Bens!! Stoot ik nu met mijn hoofd tegen de muur of tegen de zolder?”

Hij had niet eens tijd om te voelen, of het pijn deed, want na een ogenblik werd hij alweer de andere kant opgeslingerd.

„Ik begrijp er niets meer van!” zei Jochem Jofel half huilend. „Alles beweegt hier en die tafel blijft daar maar rustig staan, of er niets aan de hand is! O, die zit natuurlijk aan de vloer vastgeschroefd! En wat ben ik misselijk! Oh, wat ben ik beroerd! Leden we maar schipbreuk, dan was dit tenminste voorbij! Kijk daar gaat de lamp ook tegen de vloer! En de inkt-pot!”

102. Jochem Jofel voelde zich dus in één woord: belabberd. En hij kon het dan ook in de bedompte hut niet lang meer uithouden.

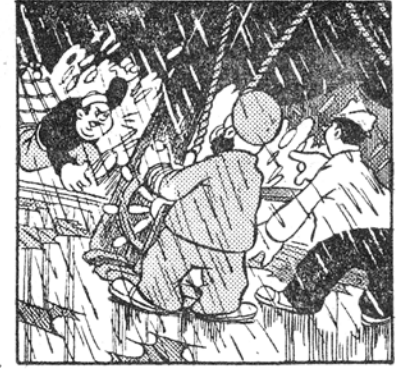
„Ik weet het!” zei hij moedig tegen zichzelf. „Ik ga naar de grote mast! Ik heb wel eens gelezen, dat je, als je maar in de buurt van de grote mast blijft, het minste last hebt van het slingeren van het schip! Kom, Jochem! Pak de benenwagen, als je dat ten minste nog kunt en verdwijn uit de hut!”

Hij voegde de daad bij het woord en begon wankele-nd naar de deur te strompelen. Toen hij op de gang

kwam, ging die al dadelijk recht voor zijn voeten omhoog staan, terwijl een plas water de vloer spiegelglad maakte.

„Ollabolla!” riep Jochem Jofel en hij begon tegen de hoogte op te klimmen. Hij moest zich echter het volgende ogenblik al aan de muur vasthouden, aangezien het schip weer naar de andere kant overhelde, zodat hij nu weer bergafwaarts moest.

„Het is me wat, zo'n zeereis!” zei hij, terwijl hij door het zeewater plaste. „Zo ben je levend en zo ben je half-dood!”

103. Druipend van het water en met een mond vol zoutige nattigheid kwam Jochem Jofel eindelijk bij Kapitein Bakboord aan, die heldhaftig aan het roer stond te trekken. Zijn pijpje stond vol drabbig aswater en hij was doornat, maar Jochem kon zien, dat hij in zijn element was.

„Hallo, Bakboord!” zei Jochem, „ben je er ook nog?”

„Natuurlijk ben ik er nog”, bromde deze. „Of dacht je misschien, dat een zeeman bij het eerste het beste briesje overboord zou slaan? Ik zat me net af te vragen, hoe het met een zekere meneer Jochem Jofel zou zijn. Lag die niet ziek in zijn hut?”

„Je bent aardig, hoor!” gaf Jochem Jofel terug. „Ik ben juist uit mijn hut gekomen om te vragen, waar

die storm nou bleef, die je me beloofd had. Of is dit alles, wat we te zien krijgen vandaag?”

Bakboord keek scheef uit zijn ooghoeken naar Jochem Jofel en begon toen te lachen.

„Ik kan toch wel zien, dat je een zoon van een echte Jofel bent!” zei hij dan. „Ondanks alles de moed er in houden!”

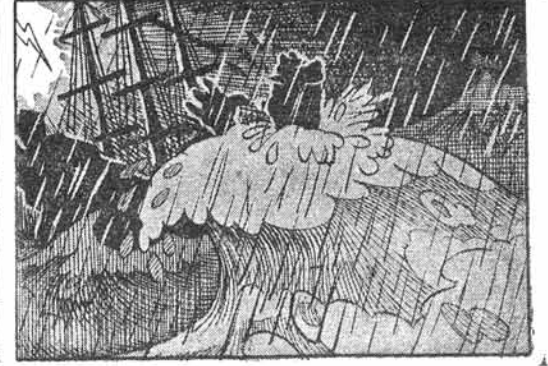
Toen werden ze opgeschrikt door een geschreeuw van het voordek. Een grote dikke man kwam zwaaiend met zijn armen op hen toerennen. Hij scheen heel geen last te hebben van het feit, dat het dek onder hem zwaaide en rolde als op een kermis de mallemlen. Het was bootsman Madeliefje.

104. „Kapitein!” riep Madeliefje uit en hij wees met zijn dikke vinger naar het voordek. „Kapitein, we hebben een lek! Een groot lek in de boeg! Het is zo groot, dat er haast wel twee haaien doorheen kunnen zwemmen! Er staat al een plas in het tweede ruim, waarin tien eerlijke zeelui zonder ruzie kunnen pootje-baaien. Het lijkt me niet gek, als we proberen, daar een kurkie in te stoppen, wat dacht U?” „Dat is niet mis!” brulde Bakboord. „Janus, kom eens hier en neem dat roer eens een ogenblik van me over, totdat ik terug ben!” Dit tegen een matroos, die een paar meter verderop aan het werk was. „Kom mee, Jochem Jofel, dan kun je meteen eens

zien, hoe een lek in een boeg er uitziet. Je wilde toch een beetje afwisseling, niet? Dan ben je vandaag aan het goede adres reken maar! Kom Madeliefje, wijs me het lek!” De twee mannen renden op geëfende zeebenen weg, terwijl Jochem Jofel alle moeite had, om, terwijl hij de zeelui probeerde bij te houden, niet om te vallen.

„Hé, Bakboord niet zo hard! Ik kan jullie niet bijhouden!, schreeuwde hij nog. Maar niemand had ook maar een seconde aandacht voor Jochem's ongemakken. En intussen loeide de storm en hoosde het water met enorme hoeveelheden op onzen armer Jochem neer.

105. En plotseling, toen hij bij een lage kant van de railing was, sloeg er een puts water tegen Jochem Jofel aan, dat hij zich met geen mogelijkheid meer staande kon houden.

„Sjonge, daar ga ik!” riep hij. „Ik val overboord! Ik val in zee!!” Hij probeerde nog zich aan de railing vast te houden, maar dat mocht niet lukken. Onze held viel inderdaad met een sierlijke boog in zee en verdween in de golven....

Toen hij weer boven kwam, was het galjoen al een heel eind weg. Bij het licht van een bliksemstraal zag

hij nog juist het silhouet van de romp met het touwwerk en de masten.

„Help, help, hellep!!!” riep hij, maar begreep al gauw dat dat verspeelde energie was. Hij kon zijn eigen woorden nauwelijks verstaan, en vermoedde dat men hem op het schip dan ook wel niet zou horen.

„Zwemmen is het enige, dat mij voorlopig redden kan”, zei hij tegen zichzelf. Hij begon dus zijn armen en benen uit te slaan en hoopte maar op zijn goed gesternte, dat hij niet zou zinken.

106. „Ollabolla! Warm is anders!” steunde Jochem Jofel, terwijl hij boven op de kruin van een hoge golf lag te rillen van de kou. „En dan zeggen ze nog, dat het in de tropen zo warm is....”

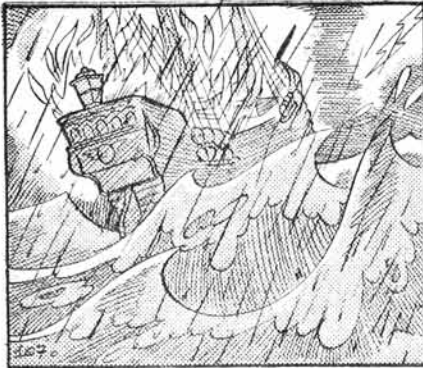
Dit sloeg natuurlijk nergens op. En zo kwam het misschien, dat Jochem wél ergens op sloeg. Namelijk op de deur van de kombuis van het galjoen. Die deur was misschien wel gelijk met Jochem Jofel overboord geslagen, uit solidariteit of zoiets. Of misschien ook wel bij wijze van toevaligheid Jochem Jofel uit de nood helpend. Hoe het ook zij, Jochem was erg blij met de ontmoeting en nam de blauwe plekken, die hij

daarbij opliep, op de koop toe.

„Dat is een vooruitgang!” juichte Jochem blij. „Nou heb ik tenminste een vlot, waar ik het vege lijf op zal trachten te redden!”

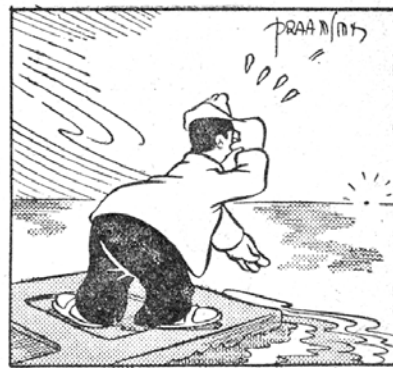
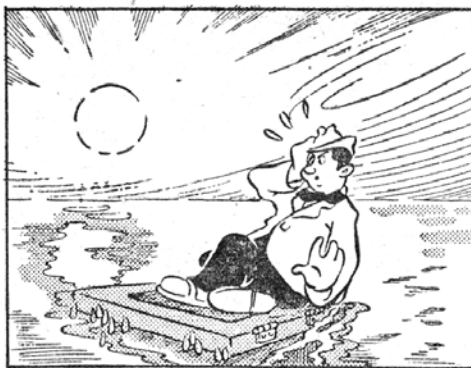
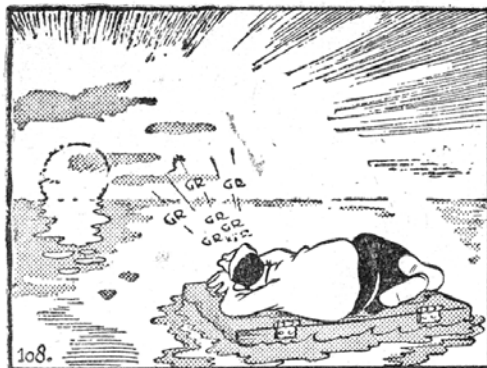
Plotseling verlichtte een enorme bliksemstraal de zee hel. Een ogenblik lang zag Jochem Jofel, heel in de verte, de omtrekken van het oude galjoen. En terwijl hij daarnaar keek, zag hij ineens de vlammen uit het schip slaan.

„De bliksem is ingeslagen!” zei Jochem, terwijl hij zijn adem inhield, „als dat maar goed afloopt voor Bakboord en de bemanning!”

107. „Hoe is het mogelijk,” dacht Jochem Jofel, terwijl hij hulpeloos ronddobberde op de onmetelijke oceaan en naar het brandende schip keek. „Hoe is het mogelijk, dat er bij zoveel nattigheid nog een brand kan bestaan? Het lijkt eigenlijk een peulschilletje, om dat ding in een paar seconden te blussen; je houdt het maar even onder water en klaar is Kees!” Het scheen echter niet zo makkelijk te zijn. In minder dan geen tijd stond het schip in lichterlaaie. Het touwwerk was er het eerst geweest, toen moesten de

masten er aan geloven en daarna kwamen de dekken aan de beurt. En voordat Jochem Jofel tot duizend had kunnen tellen, was het schip, dat al overhelde van het lek in de boeg, onder water verdwenen. „Och, och, die beste Kapitein Bakboord!” leefde Jochem mee. Waarom heb je ook geen reddingboten meegenomen? Nou heb je natuurlijk een weliswaar roemrijk, maar toch een einde gevonden in de golven met alle kouwe narigheid, die een zeemansgraf met zich meebrengt..

108. Toen een nieuwe dag over de Stille Oceaan aanbrak, zag de verbaasde Zon een vreemd tafereel. Uitgestrekt op een deur lag een dikke man. Deze man sliep. Hij lag met zijn hoofd in zijn armen en had zijn voeten opgetrokken, opdat ze niet nat zouden worden. De zee, die een paar uur tevoren nog een woest berglandschap leek, was nu zo glad als het oppervlak van een kopje kippenbouillon. Langzaam maar zeker ontwaakte de dikke man. Hij tilde eerst zijn hoofd op, knipperde met zijn ogen tegen het felle zonlicht, ging toen met een ruk rechtop zitten en greep zich meteen weer vast aan de rand van zijn kombuisdeurtje, want hij was bijna weer in zee gevallen. Slaapdronken keek hij rond en begon zich

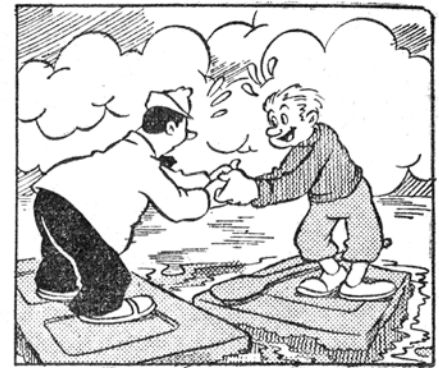
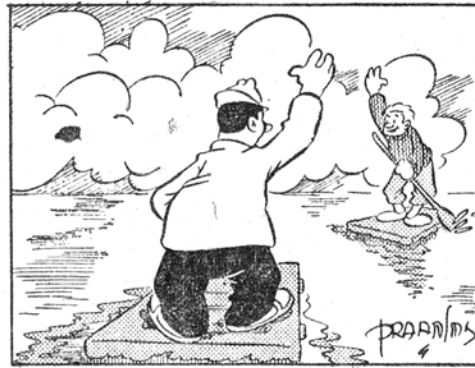
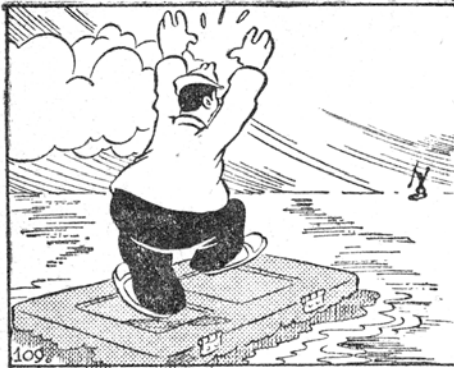
toen alles weer te herinneren.

„Tjonge?” zei hij. „Wie ben ik? Waar ben ik? En wat doe ik hier?” Hij gaf direct maar zelf antwoord op alle vragen.

„Ik ben Jochem Jofel. Ik bevind mij op de Stille Oceaan, verdere plaatsbepaling onbekend en wat ik hier doe? Ik kom een erfenis halen, die mijn vader ergens in de grond van een eiland hier in de buurt begraven heeft!”

Hij ging zo goed en zo kwaad als het ging rechtop staan en rekte zijn stijve leden uit.

„Hè? Wat zie ik daar in de verte? Een schip?” zei hij dan ineens. Inderdaad, een klein zwart stipje vertoonde zich aan de horizon.

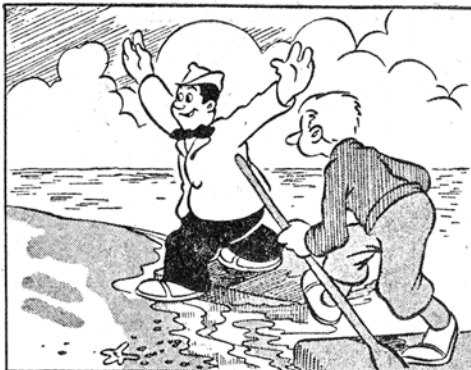
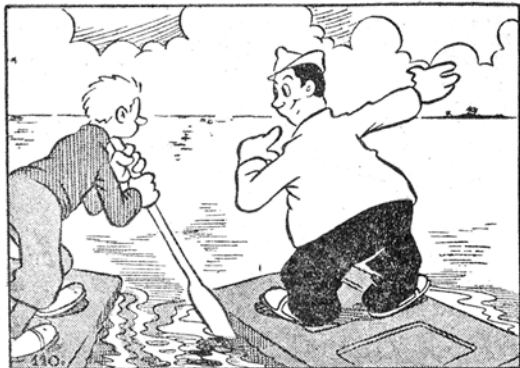
109. Het was echter geen schip, dat Jochem Jofel in de verte zag aankomen. Het bleek een menselijke figuur te zijn, die in de zelfde omstandigheden scheen te verkeren als onze vriend Jochem. En toen na uren die voor Jochem jaren leken, het figuurtje duidelijker begon te worden, zag Jochem Jofel, dat het niemand meer of minder was dan Tienus Teertouw! Tienus scheen iets gelukkiger te zijn geweest dan Jochem. Hij had tenminste een pagaai meegenomen waarmee hij nu uit alle macht in de richting van Jochem Jofel

roeide.

„Hallo, die Tienus!” schreeuwde Jochem Jofel. „Hoe gaat het ermee? Alles wel? Hoe is het met den kapitein en de rest^e van de bemanning?”

„Maak je daar maar geen zorg over!” riep Tienus terug. „Een kat komt altijd op zijn pootjes terecht en onkruid vergaat niet!”

En toen de twee vlotten tegen elkaar botsten, schudden Jochem Jofel en Tienus Teertouw elkaar hartelijk de handen.

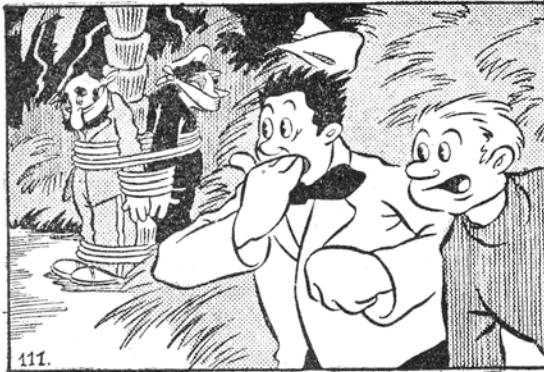
110. Jochem Jofel is van nature een boffer en het was dan ook niet te verwonderen, dat de beide schipbreukelingen, na enkele uren rondgestunteld te hebben met de éne pagaai, plotseling land zagen in de verte. „Laaaaaaand!” schreeuwden Jochem en Tienus om het hardst en dansten uitgelaten, voor zover de wankele deuren het toelieten, in het rond.

„Ik heb de deur van de Kapiteinshut maar meegenomen”, vertelde Tienus, terwijl ze zo snel als het hun mogelijk was, op het zojuist ontdekte eiland toeschut-terden. „Ik zou het zonde gevonden hebben, als die een prooi der vlammen was geworden, wat zegt U, meneer Jofel?”

„Het is een prima deur,” vond Jochem, „solide, dege-

lijk en goed onderhouden. Het is vast een heel erg dure geweest! Het zou inderdaad jammer geweest zijn, als die een prooi der vlammen geworden was!” Na uren van worstelen met de ene pagaai kwamen ze dan eindelijk aan land.

„Hoera!” riep Jochem uit en hij breidde zijn armen wijd uit in de lucht. „Ik vind de zee wel leuk, maar eens krijg je er genoeg van, vind je ook niet, Tienus?” „Ik had er de eerste dag al genoeg van”, bekende Tienus eerlijk, „maar dat kan ook wel komen door die ouwe schuit, waar we op voeren. Ik hoop m'n volgende reis met een ècht schip te maken!” Met deze woorden stapten ze aan land.

111. Zo stapten Tienus en Jochem opgewekt langs het smalle strand van het kleine eilandje. Ze wisten niet, waar ze liepen en nog minder, waar ze terecht zouden komen.

„Het zal me benieuwen, of er hier nog menseneters wonen”, zei Jochem Jofel, die angstig om zich heen keek. „’t Is hier zo stil! Je weet nooit, wat ons nog te wachten staat.”

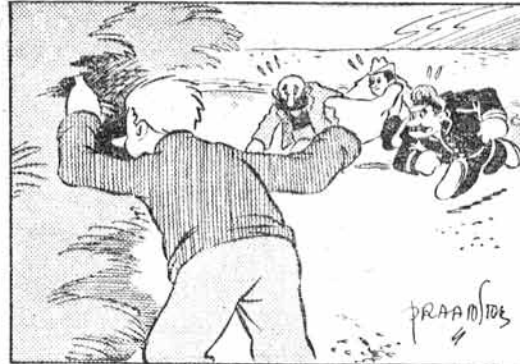
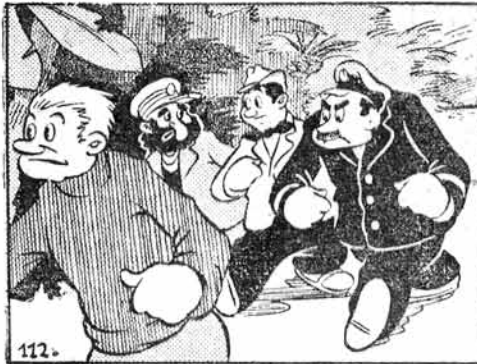
„Ollabølla!” riep Tienus, die deze uitdrukking Jochem Jofel al verschillende malen had horen bezigen. „Kijk daar eens, meneer Jofel!”

Meneer Jofel keek en zag een ontstellend tafereel. Vastgebonden aan een klapperboom stonden daar Kapitein Bakboord en Stuurman Emmerkompaskum.

Bakboord had een grote buil op zijn hoofd, waaruit Jochem Jofel afleidde, dat hij er een klap op had gehad. Emmerkompaskum mankeerde zo op het oog niets, maar de manier, waarop hij het hoofd iet hangen, sprak boekdelen.

„Kom mee!” zei Jochem tegen Tienus. „Heb je een zakmes?” „Wie heeft er nou geen zakmes!” zei Tienus smalend en ze renden beiden op de twee gebonden mannen toe. Lossnijden was het werk van een ogenblik.

Bakboord en Emmer, zoals deze meestal bij afkorting genoemd werd, knipperden verbaasd met hun ogen en keken hun bevrijders wezenloos aan.

112. „Beste Jochem Jofel,” sprak de Kapitein, toen hij en Emmer weer een beetje bij hun positieven gekomen waren. „Ik ben blij, dat je nog tot het land der levenden hoort. Ik had je, eerlijk gezegd, al afgeschreven.. Maar ter zake.. je wilt natuurlijk graag weten, wat er met ons gebeurd is? Nou, dat is in een paar woorden verteld. Emmer en ik spoelden samen op dit eiland aan en waren een beetje terrein aan het verkennen, toen we plotseling geruis achter ons hoorden...”

„Menseneters” veronderstelde Tienus.

„Nee, geen menseneters,” zei de Kapitein. „Je moet weten, Jochem Jofel, dat dit het eiland is, waar je vader en ik indertijd de schat hebben begraven, die jij als erfenis hebt gekregen. Ik had hierover nog wat kaarten en papieren in mijn zak, waarvan ik dacht, dat niemand wist, dat ik ze had.”

Al pratend wandelde nu het groepje mannen over het strand, terwijl Tienus een paar stappen vooruit liep en fijntjes lachte, net alsof hij er méér van wist. „Plotseling hoorden we dus een geruis achter ons” ging Bakboord verder, „en voordat we ons hadden kunnen omdraaien, om te zien wie er was, kregen we allebei een klap op onze kersepit, dat alles tropische nacht werd. Ik voelde nog, dat me de papieren uit m'n zak gegrist werden en, ja, de rest weet je eigenlijk beter dan ik!”

Inmiddels had Tienus iets ontdekt. „Kom eens!” wenkte hij en legde meteen de hand op de lippen, om tot stilte te manen. Toen de mannen dichterbij kwamen zagen ze door een opening in het struikgewas Karel Kadet en Pleister-Jimmy ijverig in de grond aan het graven.

113. Karel Kadet en Pleister-Jimmy groeven, of hun leven er van afhing. „Ik wou dat ze aan boord ook maar zo ijverig geweest waren!” mopperde Bakboord. Overigens keken de vier schipbreukelingen met angstige spanning toe, wat er verder zou gaan gebeuren. Na een half uur graven hadden de mannen eindelijk succes. En, als je bedenkt, dat ze alles met hun handen moesten doen, omdat de schoppen op dat eiland nog niet uitgevonden waren, valt dat nog wel mee.

„We hebbe 'et!” gaf Karel Kadet te kennen. „Ik voel wat hards, Jimmy!”

„Ik ook!” juichte Pleister-Jimmy, die niet voor Karel onder wou doen.

„'et Is een kissie. Een ijeren kissie! Dat belooft wat, Kareltje! Over een paar maanden zijn we meneer! Ik koop een auto en ga de hele dag visse! En lekkere sigaretjes roke!”

„Jij weet niet, wat goed voor een mens is!” antwoordde Karel. „Ik koop een wapenfabriekie, daar is tenminste wat mee te verdiene! En als ik geen fabriekie ken kope, dan wor ik uitgever! Da's ook geen slecht baantje!”

„Maare” zei Pleister-Jimmy bedachtzaam, „hoe motte me dat kissie nou ope krije? Weet jij dat? Ik heb vergete, me koffertje met gereedschap mee te neme en om dat met je vingers te doen, dat zal niet mee-alle!”

114. „Daar hoef je je niet bezorgd over te maken,” klonk er plotseling een stem. „Dat zullen wij wel voor je doen!”

„Juist, dat doen wij wel!” riep een ander.

En voordat Karel en Jimmy er goed op verdacht waren, werden ze in een dusdanig gevecht gewikkeld, dat er geen overzicht meer was, van wie de armen en benen allemaal waren, die links en rechts uit de verwarde kluwen van vechtenden staken.

„Hier heb je er een!” schreeuwde Tienus enthousiast. „Pak an, vader!”

„Hier,” zei Emmer gemoedelijk, „een wapenfabriekie op je ogen!”

„Nou kan je vissen!” riep Tienus weer. „Naar sterretjes!”

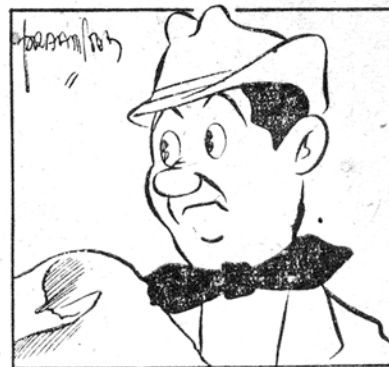
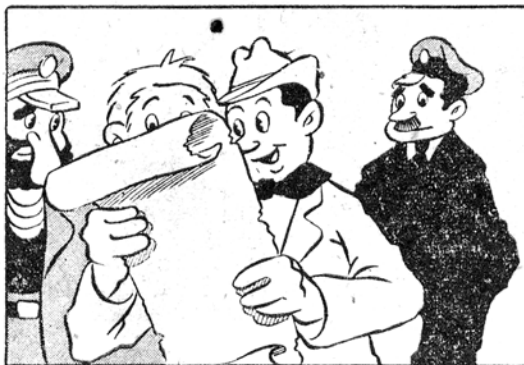
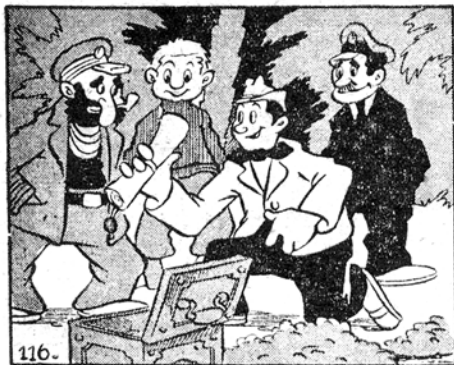
„Ik zal je een kaakstoot geven,” zei Jochem Jofel, „die niet van een uitgeverij komt, maar toch wel van zeer goeden huize!”

„En hier heb je er van mij nog een bij!” zei Bakboord. „Rechtstreeks van een eerlijken zeeman, makker!”

115. Het pleit was natuurlijk gauw beslecht. Kare Kadet en Pleister-Jimmy werden op een hoopje bij een boom gelegd, terwijl Tienus met Emmer lianen gingen snijden in het bos, om de heren te binden. „Dan is het grote ogenblik eindelijk aangebroken”, zei Jochem, waarop we de erfenis gaan aarvaarden! Ik zal eens gaan proberen met mijn zakmes, of er geen beweging in dat deksel te krijgen is.”

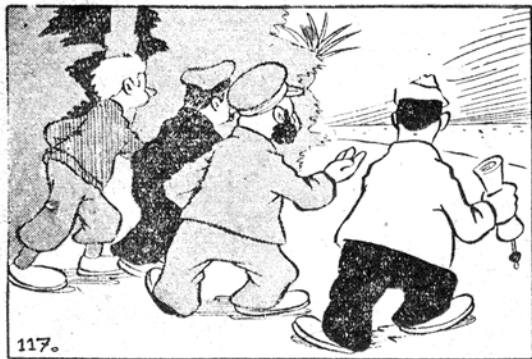
„Doe je best!” zei Kapitein Bakboord met een geheimzinnig lachje. En, terwijl Bakboord, Tienus en Emmer belangstellend toekeken, begon Jochem aan het slot van het ijzeren kistje te prutsen. Hij zag voor zijn geestesog stapels goud en zilver, paarlencolliers, diamanten, en alle mogelijke andere rijkdommen voorbij trekken....

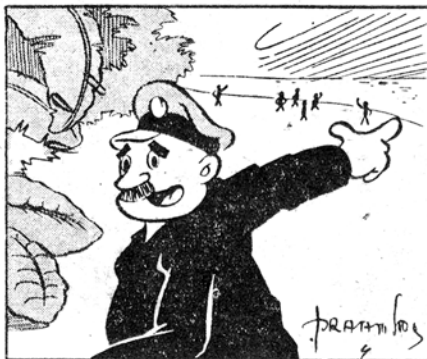
116. Na verloop van enige tijd slaagde Jochem er met behulp van zijn zakmes in, het slot te vermuren, open te gaan. Met trillende vingers lichtte hij het deksel en zag.... een rol perkament die er erg gewichtig uitzag. Hij was voorzien van lakken en zegels en met een glimlach van genoeg lichte Jochem de rol eruit. Hij ontrolde het document en begon te lezen:

Aan Jochem Jofel, Alhier. Waarde Zoon. Na een moeizame tocht, vol van gevaren ben je eindelijk waarschijnlijk in gezelschap van Bakboord op dit eiland aangeland. Wanneer je echter verwachtte dat de erfenis, waarvoor je naar dit onherbergzame oord ver-

trokken bent, er een zou zijn van geld of geldswaardige papieren. dan heb je misgerekend! Want geloof mij, beste Jochem, rijkdom brengt den mens geen geluk. De erfenis, die ik je nalaat, is er een van hoger en voornamer gehalte. Door het doorzettingsvermogen, waarmee je het tenslotte gepresteerd hebt, deze kist te vinden. heb je bewezen een man te zijn. De erfenis, die ik je nalaat, is een Jofel-karakter. En dat is meer dan genoeg! Het ga je verder goed, Jochem! Doe de groeten aan Kapitein Bakboord! Je vader, Joachim Jofel.
Jochem zweeg beduusd....

117.

117. „Zo, Jochem Jofel, je hebt het dus gehoord!” zei Bakboord opgewekt. „Een jofel Jofel-karakter is meer waard dan honderdduizend gulden! En hij heeft gelijk, wat jij?”

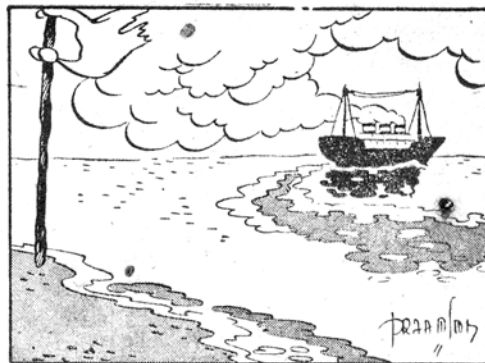
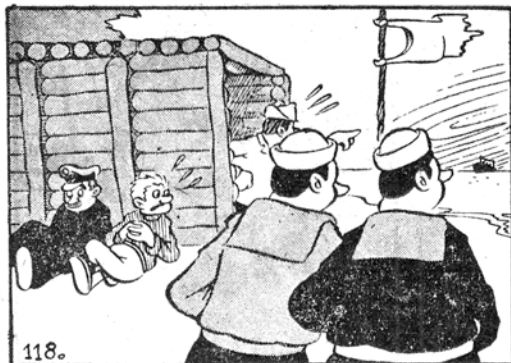
„Ik geloof inderdaad, dat mijn goeie ouwe vader gelijk had,” zei Jochem, „wat had ik tenslotte met al dat geld moeten doen? Ik was maar dik. lui en steeds rijker geworden en steeds dommer op de koop toe. Nu ben ik een kerel! Iemand die er zijn mag!” Hij zette een hoge borst op en keek heldhaftig in het rond.

„Komaan, mannen”, zei hij dan. „Laat ons niet

treuren om een paar onnozele duizendjes, die onze neus zijn voorbijgegaan! Is de lucht niet blauw? Jubelen de vogeltjes niet in de bomen? Is er niet een wijde wereld, die wacht om bereisd te worden, zoals mijn goede vader dat deed?”

Zo wandelde het viertal weer naar het strand terug, waar ze al gauw in de verte kleine figuurtjes zagen bewegen

„Kijk!” zei Emmerkompaskum, „De rest van de bemanning! Het zal me benieuwen, wat die te vertellen hebben!”

118. De bemanning, die voltallig op het eiland was aangespoeld, was al druk bezig geweest een hut te bouwen om bij slecht weer tenminste een onderdak te hebben en bij goed weer beschutting tegen de tropenzone. Het roodbaaien hemd van bootsman Made-
 liefje wapperde vrolijk aan een lange mast om eventuele voorbijvarende schepen te waarschuwen, dat er hier schipbreukelingen woonden.

De weken, die nu volgden, waren eentonig en warm. De mannen hielden zich bezig met schildpadden vangen, vissen, ruziemaken, kokosnoten plukken en over de zee uitzien, of er nog steeds geen rookpluimpje aan de horizon te ontdekken viel. En eindelijk, na weken wachten, was het zover. Toen ze op een morgen wakker werden, zagen ze in de verte een stoomboot, die hun richting uit kwam varen.

„Hoera!” schreeuwde Jochem Jofel. „We gaan weer naar de bewoonde wereld! Wat zullen ze daar opkijken, als ze zien, wat een kerel ik geworden ben! Ze denken natuurlijk allemaal, een akelige rijkard voor zich te krijgen, maar dat zal ze hard tegenvallen!”

Het schip, dat steeds dichterbij kwam, zette een sloep uit. En een half uur later zaten alle opvarenden van het oude galjoen op het dek van de stoomboot te genieten van..... frambozenpudding natuurlijk! Daar had Jochem Jofel voor gezorgd.

De stoomboot wendde de steven en vertrok in de richting van de beschaafde wereld. En zo eindigde dan de jacht op de erfinis van den ouden Joachim Jofel.